

Évközi 20. vasárnap 2011.

Bevezető

A mai, 20-ik évközi vasárnap evangéliumában, a beteg leányaért esedező édesanyáról szóló érdekes fordulatokkal bíró történetet fogjuk hallani. Az Úr Jézus megdicséri az édesanyát nagy hitéért, és erre való tekintettel meggyógyítja leányát. Mi hasonló helyzetekben milyen kitartóan, és milyen nagy hittel tudjuk kérni az égi segítséget?

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket

Kirie litánia

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy mi nem teszünk meg mindent szeretetünkért, miként a Kánaáni édesanya. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy bajainkban ritkán fordulunk Hozzád, pedig Te értünk lettél emberré. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy oly sokszor elfelejtjük Neked megköszönni a nekünk nyújtott égi segítséget. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Jól tudjuk, hogy Jézus szavait élő-szóval, kisebb-nagyobb írott feljegyzések alapján adták tovább az apostolok 20 – 30 éven át, míg kialakult ezek rendezése és írásba foglalása. Azt is tudjuk, hogy minden elhangzott szónak van története, Jézuséinak is. De még az azt hallókéinak, s továbbadókéinak is. Sőt a rendszerezésnek is vannak szempontjai.

A kánaáni asszony imént halott történetét is jobban megértjük, ha fölvetjük a kérdést: ki jegyezte föl ezt az eseményt? Nem más, mint Szent Máté apostol, aki a zsidóságból megtért keresztényeknek írta evangéliumát, azért, hogy az evangéliumát olvasó zsidót megnyerje Krisztusnak, illetve megerősítse a Benne való hité-

ben.

Jézus ugyanis hűséges akart maradni az ószövetségi prófétai jóvendölésekhez, amelyek szerint a Messiás Izrael házának eltévedt juhaihoz jön majd el. Azt akarta, hogy ez a kis ország legyen bölcsője annak a kereszténységnek, amelynek hazája az egész földkerekség. Jézus tevékenysége az idő és tér szűk körére korlátozódott, de az eszme, a kovász, a fény átjárja majd az egész világot. Ezt akarta elérni az Úr Jézus, betegeket gyógyító és tanító körútjaival.

Amikor Szidon felé tartott, a híre már megelőzte őt. Tanításáról, csodáiról, beteggyógyításairól sokat beszéltek az emberek, a nem zsidók is, a pogányságban élők is.

Itt találkozik vele a kánaáni asszony. Beteg lányán az orvosok nem tudtak segíteni. De itt van Jézus, akiről az a hír járja, hogy betegeket gyógyít, gyógyíthatatlan betegeket. Fölcsillan előtte a remény, és ezzel a kéréssel fordul a betegeket gyógyító Jézushoz: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtam! Gyermeke és ezzel önmaga számára kér segítséget. Hiszen leánya betegsége őt is kikészítette, felőrölte idegeit.

A kérés elhangzik és ekkor valami szokatlan dolog történik.

Máté a korabeli zsidóság szellemi ruhájába öltözteti Jézust azért, hogy azok sajátjuknak tekinthessék őt, azonosulhassanak vele, az idegekkel szemben fennálló magatartásban. De azért teszi ezt az evangélista, hogy aztán lépjenek túl ők is saját árnyékukon, ahogy Jézus is megteszi az evangéliumban.

Ezért adja Máté a zsidó mentalitás szavait Jézus ajkára. Mintha megisméltódné a kánai menyegző jelenete, amikor saját édesanyját is

visszautasítani látszik. De mint Kánában, úgy itt is tudta Jézus, hogy mit fog cselekedni. És azt is, hogy miért? A körülötte állókért, a szavait hallókért, egy nagy igazság kimondásáért. Annak kimondását, hogy a zsidó keresztényekben, a zsidó elzárkózottságot fel kell, hogy váltsa a pogányok felé való nyitottság.

Annak kimondásáért, hogy habár igaz, hogy Ő Izrael népéhez küldetett. Isten ugyanis azt akarta, hogy, Izrael, az egy Isten eszme és a kinyilatkoztatások őrzője és hordozója, legyen bölcsője annak a kereszténységnek, melynek hazája az egész földkerekség.

De a választott nép fiai közül sokan - szinte az egész nép – visszautasította a Messiást. Annak ellenére, hogy pazar bőkezűséggel szórta feléjük igéje kenyerét, amely kenyérnek a morzsáiért esedezik most oly mélységes hittel a zsidók által megvetett pogány nép leánya.

És itt a nagy figyelmeztetés a szavait hallók, s tetteit látók felé, a választott nép felé! Az Isten országába a kánaáni asszony, a nemzsidók is beletartozhatnak. Nincsenek abból kizárva. Ez egy óriási lépés. Átlépni a zsidó öntelt szűkkeblűség határait. Ehhez hasonló óriási lépés lenne napjainkban átlépni világszerte, hazánkban is, a mesterségesen szított fajok közötti ellentéteket.

A Messiást visszautasító, gyűlölködő népeknek, népcsoportoknak nincs helyük Isten országában. Mindig mások foglalják el helyüket. És ez egy nagy történelmi tanulság is egyben, nemcsak az ószövetségi néphez, hanem az újszövetségi néphez tartozók számára, számunkra is.

Azért hagyta rimánkodni az asszonyt, kéréseivel ostromolni őt, hogy nyilvánvalóvá váljék az asz-

szony hite, környezte számára is. És hogy kijózanítsa apostolait és népét, öntelt hitükből. Mert a hit értéke sebb, mint a választott néphez való tartozás. Ez a hit nem csak a hegyeket mozgatja meg, hanem az irgalmas Isten szívét is.

Nem a test és a vér, nem a test szerinti származás, nem az anyakönyv szerinti keresztény mivolt nyitja meg előttünk Isten országát, hanem a hit ereje, az élő hittel igazolt, hiteles keresztény mivolt!

Jézus az anyát nem gyermeke szeretetért, nem alázatosságáért, hanem hitéért dicséri meg! Nagy a te hited asszony! - mondta Jézus a kánaáni asszonynak, és ezt szeretné mondani nekem és neked is! De vajon mondhatja ezt nekünk?

A világalomra törő, magát kereszténynek mondó globalizációs hatalom, mesterien alkalmazza az ősi római elvet, a divide et impera elvet Mesterien szítja a fajok, a népek, kultúrák és vallások közötti, harci beavatkozást lehetővé tévő ellentétet. Szaporítja világszerte a kereszténység, a katolikus vallást támadó, anyagi érdek szülte, babonás szektákat. Ezzel a káoszteremtéssel igyekszik kioltani, az ezek közt tájékozódni nem tudó emberekből a hitet, teszi őket olyan pénzimádókká, amilyenekké csak akarja.

A kánaáni asszony tisztánlátó, s mély hitű tudott maradni az akkori kaotikus pogány környezetben is. S nem a pénz előtt, hanem Jézus előtt borult le, és feléje nyújtotta Istent megszólaltató valutáját: a hitét. Ezt látva tett vele csodát az Úr.

Oh! Bárcsak valamennyiünkben hasonlóan erős lenne a hit! Akkor minden bizonnyal velünk, s népünkkel is csodát tenne az Úr.

Amen.

F. F.